

Episkoposumuzun 2007 Yılıının Oruç Döneminin Mesajı

Değerli kardeşlerim,

Bu yıl Oruç dönemine Ortodoks kardeşlerimizle birlikte başladık ve onlarla birlikte Paskalya Bayramı'nı da kutlayacağız.

Biz Hıristiyanların arasındaki farklılardan ziyade tek bir Rab'be bağlılığımızı gösteren bu gibi bayramları paylaşmamız çok güzeldir.

Her yıl Oruç dönemine başlarken kendimize sormamız gereken ilk soru şudur: Neden Oruç dönemini kutluyoruz? İkinci soru ise şudur: Oruç dönemini nasıl geçirmeliyiz?

İlk Hıristiyanlık zamanlarından beri Oruç dönemi, vaftize hazırlık zamanı olarak kabul edilirdi. Ancak bu dönem, büyük günah işleyen vaftiz olmuş kişilerin Paskalya'daki bağışlanma gizemini almaları için bir hazırlık dönemi olarak da kabul edilmekteydi.

Bu dönem, ilk başlarda sadece katekümenlere ve günah çıkarmak isteyenlere hitap ederken, daha sonra tüm Hıristiyanlara hitap etmeye başlamıştır. Biz de, gerçekten vaftizlerini yenilemesi gereken katekümenleriz ve Tanrı ile barışması gereken günahkarlarız. Her birimiz biliriz ki Hıristiyan olduğumuzu söylemek, Hıristiyanca yaşamaktan daha kolaydır. Bazen Hıristiyan olduğumuzu söylememiz bile zordur.

Oruç dönemi, iman yolumuza yeniden başlamamız demektir. Hatırlayalım ki "ilerlemek her zaman yeni baştan başlamak demektir". Başlangıcı yapan kişiyi atılım, güç ve motivasyon ayakta tutar. Belki de bize eksik olan şey de budur. Bu yüzden bu Oruç döneminde çölde, bizim gibi içsel ve fiziksel olarak acı çeken Rab'be gözlerimizi çeviriyoruz. Bize olan sevgisinden dolayı bütün bu

denenmeleri kabul eden İsa'ya bakarak hayatımızdaki zorlukları aşabileceğimizi görebiliriz. Sevgi sevgiyi doğurur. O'nun bize olan sevgisine bakarak bizim O'na olan sevgimiz doğar. Sevgi ile, "O'nun gibi olmak" arzusu bizde doğar. O halde O'nun gibi olmak için bu Oruç döneminde dua etmek, meditasyon yapmak ve İncil okumak gerekir. Bizi yeni insanlar yapacak olan ve İncil'in inanılır tanıkları yapacak olan şey; Mesih ile ilişki kurmaktır.

Almanya'nın Wuerzburg kentinde genç bir rahip olarak eğitim alırken, şehrin kiliselerinin birinde Çarmıha Gerilmiş İsa heykeli gördüm. İsa'nın ayakları çiviliydi ama kolları O'na gelecek herkesi kucaklarcasına açtı.

Bu imaj, orucumuzun anlamının ne olduğunu bize gösteriyor. Haç'a çivilenmiş Mesih, bir yere gidemez, bizim O'na gitmemizi bekler. Biz O'na yaklaştığımızda kollarını bize doğru açar. O, bize söylediği gibi fakirlerde, acı çekenlerde ve yalnız olanlarda bulunabilir. "Bu şeylerden yalnızca birini yapan bana yapmış sayılır" demiştir İsa. Şimdi, aramızda fakir olmayan biri var mı? Yalnızca para eksikliğinden doğan fakirlikten bahsetmiyorum, hayatımızı zor kılan her türlü fakirlikten bahsediyorum. Hepimiz fakiriz. Tanrı'nın karşısında fakir ve zavallıyız. Zavallı olduğumuzu kabul ederek başkalarının da zavallı olduğunu daha kolay kabul edebiliriz. Ortak ihtiyacı belirlersek daha kolay birlik sağlayabiliriz. Gururumuzun maskesini çıkaracak olursak, etrafımızdaki kişilerden farklı olmadığımızı ya da onlardan daha iyi olmadığımızı görürüz. Hepimiz aynı ölçüde Allah'ın ve birbirimizin affına muhtacız. Çünkü birbirimizi dinlerken anlamıyoruz, severken sevmiyoruz. Önem sırasına göre, bu Oruç döneminde yapmamız gereken en önemli ödevimiz yanımızda, etrafımızda yaşanan insanlarla ilişkilerimizi düzenlememizdir. Eğer İsa, acı çekip ölecek bizi Allah ile birleştirdiyse, bu kutsal bayramı kutlarken, kardeşlerimizden nasıl küs ve ayrı yaşayabiliriz?

Sevgili kardeşlerim, büyük bayramlar yaklaşırken hazırlıklar da başlar, biz Hıristiyanlar olarak "Bayramların Bayramı" olan Paskalya için, hem kalben hem de irade olarak hazırlanmamız gerekiyor.

Hintli bir şair bir dilencinin hikayesinde anlatır ki; yolda sadaka dilenerek yaşamış. Bir gün oradan kral ve onu izleyenler geçmiş. Fakir adamı görerek yürüyen korteji durdurmuş ve ona bir şey vermek yerine elini sıkmış. Dilenci ise torbasından ona bir başak tanesi vermiş. Akşam olunca, dilenci kulübesine gitmiş ve çantasını açmış. Çantasında altın bir başak tanesi bulmuş. Hintli o zaman anlamış ki, eğer fakirliğinde krala daha fazla başak verseymiş çantası altınla dolu olacaktı.

Kardeşlerim, Tanrı'ya sunabildiğimiz herşeyi sunalım. Ona bolca zamanımızı, fedakarlıklarımızı ve kardeşlerimize yaptığımız hizmetler gibi şeyler sunalım. Karşılığımız altın yerine hayatımızın en değerli varlığı olan Mesih olacaktır.

İyi paskalyalar.

+ Luigi,
Episkoposunuz

***“ Diriliş ve Yaşam Benim!
Bana iman eden kişi
ölse de, yaşayacaktır.
Yaşayan ve bana iman eden
asla ölmeyecek.
Buna iman ediyor musun?”
(İsa)***